

(Brev fra pettyofficer H. Lincoln, der var medlem af E.13's besætning, til kaptajn Gyldenkrone.)

Kære ...

De har ofte bedt mig give Dem min beretning om, hvad virkelig hændte for E.13 og hvorledes det lykkedes mig at undslippe, da båden strandede. Da jeg har god tid, vil jeg gøre det nu.

E. 13 forlod Harwich, vor basishavn, den 15' august 1915 sammen med E.8 med forseglede ordrer. Da vi var nogle sømil fra land, blev båden stoppet, og chefen "Layton" kaldte os sammen og meddelte os, at vi var på vej til Rusland.

Dette var strålende nyheder, for på det tidspunkt syntes det eneste virkelige at være i det baltiske hav, for U-både, da vi havde tilbragt næsten et helt år til søs uden at se et tysk skib. Da vore ordrer var, at vi under ingen omstændigheder måtte blive set, blev en stor del af tiden tilbragt neddykket. Under et langvarigt Dyk på grund af Zeps i nærheden, mistede vi E.8.

Vi var alle ret opbidsede, da vi nærmede os Sundet: for der lå den største fare for os, da vi ikke havde vand nok til at dykke i og kunne blive tvunget til overfladen. Vi nåede og passerede Helsingør omkring kl. 4 e.m. den 28' august, idet vi passerede ret tæt på, men under vandet med langsom fart på det lave vand, idet vi ventede på mørket, for så skulle vi foretage vort fremstød gennem Sundet.

Kl. 10 e.m. kom vi op til overfladen og startede vore dieselmotorer. Farvandet var meget farligt - på denne del af sejladser forcerede vi frem et kvarter, så stoppede vi for at tage nye pejlinger, hvad vi tog med vort gyrokompas, der også benyttedes til at styre efter.

Kl. 1145 e.m., da vi kun var 4 sømil fra Sundets udmunding og dybt vand, viste der sig at være nogen tvivl, vor navigatør, Mr. Garriock sprang ned fra broen og skyndte sig hen til søkortet, da vi pludselig rante grunden med et masende brag.

Maskinerne blev straks stoppet, men vi var hårdt og fast på grund. Vort kompas havde solgt os, idet det viste 15 grader forkert og vi stod hårdt og fast på Saltholm Flak. Jeg blev kaldt på broen for at ordne et lys til vort standardkompas, og mens jeg var der, så jeg søgelys og skud fra kanoner kom sy fra Sundets munding, og vidste, at E.8 passerede den tyske patrulje, men vi blev ikke set og alle anstrengelser blev gjort for at

få båden af igen. Vi blæste næsten alt vort brændstof overbord, men det hjalp ikke.

Da chefen blev klar over det, gav han ordre til, at alle vore hemmelige bøger, kort og krigskoder skulle brændes, hvad vi var i gang med til kl. 4 morgen den 29. august. Vor radiosender havde været i gang i forsøg på at få en meddelelse til København for at bede om slæbebåd, men den kunne intet få igennem, da tyskerne blokerede den med deres radio. Dette fortalte dem også, at vi var et eller andet sted i nærheden.

Kl. 6 f. m. kom en dansk torpedobåd "Narwellen" ud til os og bragte Mr. Eddis, næstkommanderende til København for at aftale om slæbeassistance. Dette blev kort efter fulgt af et besøg af en tysk torpedobåd, destroyer P.134. Dens chef præjede os og forlod os igen efter at have råbt forskellige sarkastiske bemærkninger, idet den stod over til den modsatte side af Sundet. Vi kunne nu høre den tale med Berlin pr. radio, øjensynligt for at indrapportere os og modtage instruktioner.

Det var blevet bestemt, at en slæbebåd skulle tage os af, så skulle vi gå til København, få ny brændselolie, vente på mørket og så gøre et energisk fremstød ("figtting dash") mod Balti. Kl. 9 f.m. begyndte vi at oplade vore batterier.

Senere fik jeg at vide, at den tyske TBD pludseligt sås stå med fuld fart ned mod os, da den var på højde med os, affyrede den to torpedoer. Den første eksploderede på kun kort afstand fra TBD'en, idet den havde ramt grunden, den anden passerede foran boven på os, så åbnede den ild med sine kanoner, idet der brugte shrapnells og eksplosive granater.

Da de danske TB'er, som var ankret eller holdt gående nærved, så dette, lettede de straks og tvang den tyske TBD til at standse ilden, men da var E.13 et vrag.

De danske TB'er satte så deres både ~~ixvandsk~~^{ud} og begyndte at re de vore folk i vandet. Jeg var om læ, idet jeg passede batteriernes opladning, da jeg pludselig så granater gå gennem båden, og straks blev der kaos og helvede løs inde i båden, da vor egen ammunition, der var blevet truffet, begyndte at eksplodere og gjorde det umuligt at nå hen til vore torpedoapparater. Saltvand, der kom til vore batterier, fremkaldte en tæt, kvælende sky af gas.

Da det var blevet helt umuligt at frelse båden, og man hvert øjeblik kunne vente en stor eksplosion, blev vi beordret til at forlade båden.

Jeg sprang i vandet og fandt, at tyskerne beskød hele det

III

omliggende vandområde med maskinkanoner, idet de prøvede på at skyde de folk, der svømmede i vandet. Jeg svømmede væk fra dette og var så heldig ikke at blive ramt og søgte ind mod kysten, men da jeg var næsten bedøvet af springende granater, kunne jeg ikke nå kysten og sank, da jeg kun havde 30 yards tilbage. Uden jeg vidste det, var en båd lige bag mig, og en dansk pettyofficer sprang overbord og fiskede mig op fra bunden og kom netop i rette øjeblik til at redde mit liv. Jeg fandt senere ud af, at det var pettyofficer Arthur Olsen fra STØREN.

Jeg blev så bragt til hospitalet sammen med en anden, Watson, der var såret i armen. Resten af besætningen blev bragt ombord i PEDER SKRAM, som nu var ankommet, og de døde blev samlet op. Man kunne se, at fem af disse var blevet skudt af maskinkanonkugler, mens de svømmede. Det synes jeg er noget af det mest krysteragtige, man kan foretage, men det synes tyskere ikke at mene (tage hensyn til?)

Anm. E.8's besætning er senere ankommet til England og fortæller, at de oplevede en meget "varm" omgang, da de blev truffet 3 gange og mistede en skrue. Det lykkedes dog at nå frem til en russisk havn.

Senere hørte vi, at det lykkedes to engelske U-både, E.18 og 19 at nå igennem to netter efter dette.

Petty officer

H. Lincoln.